

SZIGETVÁRI Oszkár*
A magyar bűnügyi nyilvántartás kezdete
(Beginings of the hungarian criminal record.)

Absztrakt

Magyarországon a XIX. század végén jelentek meg a bűnügyi nyilvántartások. Kezdetben a helyi sajátosságokat foglalták rendszerbe, ezen nyilvántartások integrációjának a nyomán jött létre a központi magyar bűnügyi nyilvántartás számos gyakorlati szempont figyelembevételével.

Kulcsszavak:

detektívtestület ; körözött személyek nyilvántartása ;
tárgy nyilvántartás ; fényképnyilvántartás ;
különös ismertetőjelek nyilvántartása ; daktiloszkópiai nyilvántartás

Abstract

The criminal records were published in Hungary at the end of the 19th century. In the beginnings the local features integrated to the registration system. The integration of these registers indicated the creation of the new central hungarian criminal registration, what was based on many practical aspects.

Keywords:

investigative body ; wanted persons register ;
matter register ; criminal photo register ;
specific characteristics register ; dactyloscopy register

*

Open Researcher and Contributor ID = Nyílt Kutató és Közreműködő Azonosító (ORCID) :

<https://orcid.org/0000-0003-4166-1625>

Institutional attachments = Szerző intézményi kötődései :

- Bertalan Szemere Scientific Society of History of Hungarian Law Enforcement =

Szemere Bertalan Magyar Rendvédelem-történeti Tudományos Társaság

- National University of Public Service Doctoral School of Police Studies

@: szigetvarioszkar@gmail.com

DOI : prefixHU-EISSN2560-094XTOMIV.169-180.p

A magyar rendvédelemben a detektívek a dualizmus idején jelentek meg a rendőrtestületek kötelékében. Ekkor a rendőrségek — a Budapest-fővárosi Magyar Királyi Állami Rendőrség¹, a Magyar Királyi Határrendőrség² és a Fiumei Magyar Királyi Állami Rendőrség³ kivételével — az önkormányzatok kompetenciájába tartoztak.⁴

Magyarországon — a nyugat-európai mintát követve — először a Budapest-fővárosi Magyar Királyi Állami Rendőrség kötelékében hoztak létre detektív testületet. A fővárosi rendőrség detektívjei beváltották a hozzájuk fűzött reményeket. Ebből fakadóan pedig a nagyobb vidéki városok rendőrségeiben is — ahol a városi költségvetésből futotta a helyi detektívtestület felállítására és működtetésére költségeinek a fedezése — létrehozták a detektívtestületeket.⁵

A magyarországi nagyobb rendőrségek kötelékében a nyomozómunkára specializált tevékenységet folytató detektívtestületek igényeinek megfelelően kialakították e munka végzéséhez szükséges nyilvántartásokat is. A detektívek eredményes munkavégzéséhez jelentős mértékben hozzájárult az első magyar bűnügyi nyilvántartás létrejötte.⁶

A bűnüldözési céllal történő adatkezelés első formái a XIX. század végén jelentek meg a korabeli rendőrségi nyilvántartások formájában. Közös jellemzőjük a széttagoltság, az egymástól független alakulás volt. Az állomány az adatokat manuálisan saját jegyzetei, feljegyzései, tapasztalatai által gyűjtötte. A csekély számú és csupán a helyi bűnüldözési sajátosságokat nyomon követő adattárak közvetlenül támogatták a területükön előforduló bűnesetek felderítését. A detektívek igényeinek megfelelően, a nyomozások szükségleteit kielégítve igazodtak, fejlődtek a nyilvántartások, de a bűnüldözők kivételével más hivatal nem férhetett hozzá az adatokhoz. A hírközlés fejlődésével a XX. század elején megjelentek a központi adattárak, melyek, mint a rendőrségi nyilvántartások a nyomozások és a bűnüldöző tevékenység egyik legfontosabb eszközévé váltak. A központosítással az adattárak leváltak a közvetlen használókról, Belügyminisztériumi alárendeltségbe

kerültek, megőrizték bűnüldöző jellegüket, de erősen bürokratikusak maradtak.⁷

A modern rendőrségek egyik fő támogatója a bűnügyi nyilvántartás, amely folyamatosan bővülő információs tudásbázis a bűncselekményekre, bűnelkövetőkre és minden olyan körülményre vonatkozólag, ami eredményesebbé teheti a bűnüldözését. Hazai vonatkozásban a bűnügyi nyilvántartás kialakulása, fejlődése és története érdekes és egyedülálló képet mutat. A detektívtestületet az 1885-ös megalakulását követően folyamatos fejlődés és eredményes nyomozati munka jellemezte, ami a személyi állomány rátermettségének, az állami támogatásnak, és a szakmai képzésnek is köszönhető volt. Azonban a sikerekhez a későbbiekben megjelenő technikai támogatás, innovációs megoldások is jelentős mértékben hozzájárultak. Ennek ékes példája a bűnügyi nyilvántartás.

A detektívek munkáját nagymértékben megkönnyítette az 1885-ben létrehozott bűnügyi nyilvántartás, ami számos egyéb újításhoz hasonlóan TÖRÖK János főkapitány⁸ nevéhez fűződik. Ennek alapját a korábban rendőrök által készített magánfeljegyzések alkották. KOVICS Károly budai főkapitány például a városegyesítést megelőzően készített feljegyzéseket a megrögzött bűnösökről, fertőzött területekről, bűnjelekről.⁹

Az alapok lerakása a magánfeljegyzések, hazai és külföldi fegyházak, börtönök, királyi ügyészségek, járásbíróságoktól beérkezett közlemények segítségével történt meg. Az adatok gyűjtését, rendszerezését kezdetben a fővárosi rendőrség bűnügyi osztályának szakemberei végezték, SZOMBATFALVY Albert rendőr írnok vezetésével, aki később detektívfőnök lett. Az áldozatos munkának köszönhetően már 1885-ben összeállításra került a „*Rendőr A.B.C.*” elnevezésű 200 oldalas könyv, amely a Budapest-fővárosi Magyar Királyi Állami Rendőrségnél nyilvántartott rovott előéletű egyének névjegyzékét és személyleírását tartalmazta. Az adatok bővítésébe 1886-tól kinevezésüket követően a detektívek is bekapcsolódtak. Az 1888. VII. 1-én hatályba lépett detektív szabályzat a nyilvántartás vezetését a detektívek hatáskörébe sorolta. A későbbiekben a második, soron következő szabályzat, amely 1890-ben lépett hatályba a nyilvántartás kezelését visszahelyezte a bűn-

ügyi osztályhoz. A bűnügyi osztály vezetője gondoskodni volt köteles arról, hogy a nyilvántartás a detektívek számára mindig elérhető legyen. Továbbá a detektíveknek előírták, hogy a szolgálatuk során tudomásukra jutott releváns információkat a bűnügyi osztály tudomására hozzák a nyilvántartás bővítése érdekében. Tehát annak bővítése és vezetése a bűnügyi osztály munkatársaira hárult, a detektívek ehhez szolgáltatták a forrást, valamint felhasználói voltak a nyilvántartásnak.¹⁰

A nyilvántartás négy részből állt: körözött személyek és rovott múltúak, lopott és talált tárgyak, feltételesen szabadrálbra bocsátottak, valamint a rendőri közlönyök nyilvántartásából. 1887-ben egészítették ki fényképes arcképanyilvántartással, továbbá rögzítették az ismerté vált játékbárlangok, búvóhelyek címeit is. Az elkészült fényképek és a társítandó személyek problematikája felmerült, mivel a gyanúsítottak sokszor nem a valós adataikat közölték.¹¹

Dr. BODA Dezső¹² főkapitánysága idején 1897-ben rendelték el az országos bűnügyi nyilvántartó felállítását.¹³ Ezt követően az igazságügyminiszternek a belügyminiszterrel egyetértően kiadott 1908. évi rendeletével létesült a hivatal, amely tényleges működését 1909. I. 1-én kezdte meg, főleg a budapesti gyűjteményre támaszkodva.¹⁴

A hivatal első felügyelője dr. SÉTHY Antal igazságügyi államtitkár, vezetője dr. GÁBOR Béla későbbi vidéki kapitány volt. A kiváló szervezésnek köszönhetően a hivatal nemzetközi viszonylatban is az elsők közé tartozott. A hivatalnak két osztályból állt, az igazságügyi és közigazgatási (*rendőri*) elnevezéssel. Az igazságügyi a beérkező anyagokat jogi szempontból vizsgálta felül, levelezési tevékenységet folytatott külföldi hatóságokkal is. A rendőri osztály feladata a hivatali adminisztrálás, személyazonosítás, bűnügyi fényképezés, daktiloszkópia, bűnügyi laboratórium vezetése és a bűnügyi múzeum kezelése volt. Az állandóan elérhető apparátus több szakcsoportra tagozódott, a hivatal több alosztállyal rendelkezett. Ilyenek alosztályok voltak a betűcsoport (*értésítésadás*), a fényképgyűjtemény, a külön nyilvántartás, az ujjnyomat, a segédhivatal, a fényképészeti műterem, a bűnügyi laboratórium és a rendőri múzeum.¹⁵

A kezdetben csupán négy részből álló nyilvántartás, azonban a folyamatos technikai fejlődésnek, társadalmi és jogi környezet változásának köszönhetően tovább bővült.

A körözött személyek nyilvántartásában a budapesti főkapitányság által bűnügyben letartóztatott, a budapesti királyi büntető bíróság által bűnügyben elítélt személyeket, az országos fegyházban fogvatartott és lefényképezett 5 évnél súlyosabb büntetésre ítélt visszaesők voltak. Minden személy önálló törzslappal rendelkezett, az adatokat betűrendbe állították és fiókos szekrényben tárolták.

Feltételes szabadlábon lévő egyének nyilvántartása egy nyilvántartó könyv volt, amely az adatokat a jelentkezési határnapok szerint egymás után tartalmazta. A feltételes szabadságra bocsátott egyéneket a kerületi kapitányságok is figyelemmel kívánták kísérni, ezért a bűnügyi osztály értesítette azt a kerületet, ahol a szóban forgó egyén letelepedett. Abban az esetben, ha a rovott múltú tovább költözött további felügyeletének ellátása érdekében az illetékes kerület kiértesítését a korábbi lakhely szerinti hatóság végezte.

Körözött egyének nyilvántartása a bíróságok vagy hatóság által keresett személyek névsorát tartalmazta. Alapját a bírói köröző és nyomozólevelek és a *Rendőri Közlöny*¹⁶ közlései alkották. A kiállított törzslapok a keresett személyek adatait, személyleírását a körözés adatait tartalmazta. A törzslapok rendszerezése a kezelhetőség érdekében a községek és a különös ismertetőjelek halmaza mentén került megosztásra. A bíróságok az ügy megoldását, a büntetés letöltését követően a körözést gyakran elmulasztották visszavonni. Ezzel megnehezítették a rendőrség munkáját és sok esetben indokolatlanul korlátozták egyének személyes szabadságát. Ennek okán a nyilvántartás adatait folyamatosan ellenőrizni kellett.¹⁷

A probléma jelenleg is aktuális, mivel napjainkban is több esetben előfordult, hogy a keresett személy a bírósági tárgyaláson megjelent, hatóság általi meghallgatása, kihallgatása megtörtént. Ezt követően azonban a körözés visszavonása nem történt meg. Jelen korunk bűnüldözőinek könnyebb dolguk van, hiszen a hiba észlelésekor a modern technika eszközeivel megelőzhetjük az esetleges jogsértést.

„A budapesti m. kir. államrendőrségnél nyilvántartott rovvott előéletű egyének betűsoros jegyzéke és rövid személyleírása” címmel 1886-ban jelent meg egy kétszáz oldalas könyvecske több ezer személy adataival. A könyvet a későbbiek során időközönként kiegészítették pontosították.

Az ebben szereplő személyre vonatkozó főbb adatok:

„Eredeti neve, tolvaj- és álneve:

Születési éve, helye:

Vallása:

Foglalkozása:

Magassága, haja, szem színe:

Nyerességvágtyból elkövetett büntett vagy vétség miatt eddig rámért büntetések száma:

Törzslapjának száma, amely törzslap a fővárosi állami rendőrség nyilvántartási osztályán megtekinthető:

Különös ismertetőjele:

A főváros területéről ki van tiltva:

Az ország területéről ki van tiltva:

A bűnelkövetés neme szerint: tolvaj, zsebtolvaj, alkalmi tolvaj, betörő tolvaj, besurranó tolvaj, orgazda, sipista, okmányhamisító, csavargó.”¹⁸

A könyv az újabb elkövetők adataival gyarapodva folyamatosan megjelent, segítve ezzel a vidéki rendőrség munkáját is. Az összeállított gyűjteményt a közigazgatás, sőt az állampolgárok részére is hozzáférhetővé tették.¹⁹

Tárgynyilvántartás azon tárgyakról készült, amelyek bűncselekmények kapcsán tűntek el. A talált és elveszett tárgyakat 1898-tól külön tartották nyilván. A nyilvántartó lapok a tárgyak részletes leírását tartalmazták, továbbá az eset körülményei is leírásra kerültek. Az egyszerűbb kezelhetőség érdekében a tárgyakat osztályozták, majd ezt követően kerültek besorolásra.

Fényképnylvántartás több önálló gyűjteményből állt. Az arcképnylvántartás 1887-ben került megalkotásra. Ezek a képek mellképek voltak, melyek szemből mellre tett, nyújtott kézzel ábrázolták az alanyokat. Ezt követően a tükör-képek segítségével (a személyt egy mellette elhelyezett tükör segítségével profilból fényképezték) profil képet is készítettek.

1903-tól átadásra került egy fényképészeti műterem, melyben a BERTILLON-féle szemből és profilból készült kettős fényképek készítésére nyílt lehetőség. A főkapitányság hivatasos fényképésze a visszaeső büntetésekről négy darab fényképet készített. A képek közül egy az egyén törzslapjába, egy az ügy aktájába vagy a detektívek irodájába került. A további kettő az arcképnylvántartás két fő részébe a betűrend szerinti, valamint a büntettek fajtái szerinti gyűjteménybe került elhelyezésre. A büntettek szerinti osztályozás esetében bűncselekményi kategóriák szerint kerültek osztályozásra a képek. A nyilvántartás képeiből időközönként albumokat állítottak össze, például utazó zsebtolvajok címmel, ahol a nevezett cselekményt jellemzően elkövetők kerültek csoportosításra. Az 1896-os millenniumi világkiállítás kapcsán kézzel állítottak össze egy nyilvántartást, bűnmegelőzési céllal. Ez a gyűjtemény azokról a notórius bűnelkövetőkről készült képeket tartalmazta, akik feltehetően a világkiállítás okozta nyüzsgést kívánták kihasználni bűnös céljaik érdekében. Az arcképnylvántartást a vidéki főkapitányságok is használhatták, hiszen kérésükre részükre is megküldésre kerültek a képek.

Az arcképnylvántartás mellett gyűjteménybe rendezték a bűncselekmények nyomozása során készített egyéb felvételeket, ezeken az elkövetés eszközét, tárgyát, egyéb a nyomozás és az ügy szempontjából releváns körülményeket rögzítették. A „*brom-képgyűjtemény*”-ben az életnagyságú képeket rögzítették, az antropometrikus nyilvántartás tanulmányozása érdekében. /*Bertillon 1901, Párizs*²⁰

Az első magyar rendőrségi helyszínelő felvételt 1861-ben gróf TELEKI László (1811-1861) politikus halálának helyszínén készítették.

THAISZ Elek Pest főkapitánya MAYER György fényképész segítségét kérte a helyszínelés során, ez volt az első alkalom, hogy egy fényképész segített egy bűnügyi helyszínelésben. A helyszínen két sztereófelvétel készült. Az első a szobában lévő szék mögül készült és a földön fekvő elhunyt látható rajta. A második a szoba berendezéséről készült, ezen jól látható TELEKI lába és a halálát okozó lőfegyver doboza. Az eset számos lezáratlan kérdést vetett fel, az eset körülményei a mai

napig tisztázatlanok. A felvételek jelenleg a Magyar Nemzeti Múzeumban tekinthetők meg.²¹

Különös ismertetőjelek nyilvántartása a személyek egyedi, feltűnőbb ismertetőjeleit, tetoválásait tartalmazta, 1901-től kezelték önálló gyűjteményben. Hasznos segítség volt az ismeretlen tettesek felderítésében, álnevet használó elkövetők azonosításában. Az utóbbi esetben a daktiloszkópia bevezetésével jelentősége csökkent.

BERTILLON nyilvántartás, mint személyazonosítási rendszer nem került bevezetésre teljes egészében hazánkban. Bár 1902-re a budapesti rendőrség felkészült a bevezetésére. Jóváhagyásra azonban nem került, ennek anyagi okai lehettek. Az Alphonse BERTILLON (1853-1914) francia rendőrtisztviselő²² által kidolgozott módszer három részből állt: a személyleírásból, a fényképezésből és az antropometriából (*csontméréstan*). Az antropometriában a pontos mérésre alkalmas eszközökkel 11 mérést végeztek. Többek között a testmagasságot, ülőmagasságot, kartávolságot, fej szélességét, ujjak, lábfej, alkar hosszát mérték és rögzítették. A bevezetés elmaradása miatt használata arra az esetekre korlátozódott, amikor nemzetközi bűnelkövetők személyazonosságának megállapítása vált szükségessé és olyan külföldi szervhez kellett fordulni, ahol a daktiloszkópia bevezetése még nem történt meg. A rendszer többi elemét, mint a személyleírást és a fényképezést beépítették a nyilvántartásba és továbbra is használták a személyazonosítás érdekében.²²

A daktiloszkópiai nyilvántartást a brit minta nyomán vezették be Magyarországon. Dr. PEKÁRY Ferenc kerületi kapitány 1902-ben Londonban megismerte a GALTON-mód-szert,²³ ami pontosabb, megbízhatóbb és használhatóbb volt az addigi lehetőségeknél. A módszer Indiából származott és az ujjlenyomat alapján történő azonosítást tette lehetővé. Egy horganylemezre tintát öntöttek, amit gumihengerrel kentek szét. Az ujj lenyomatát a tintába helyezve minden emberre eltérő sajátosságokkal rendelkező jegyek alapján történő azonosításra nyílt lehetőség. Anglia után Európában, első ízben Budapesten került bevezetésre a GALTON-féle technika. 1902-ben a bevezetése évében kétezer lenyomat került levételre, melynek se-

gítségével több esetben sikerült álnevet használó bűnelkövetőket azonosítani. A daktiloszkópiai nyilvántartást a fényképek, helyszíni feljegyzések, további nyilvántartások kiegészítették, ezek együttes használatával alaposabb és precízebb bűnüldöző munkára nyílt lehetőség.²⁴

A sikerek láttán 1906-tól például a Magyar Királyság ügyészségei is vállalták, hogy a hatáskörük alá tartozó fogházak rabjaitól ujjnyomatot vesznek. 1908-tól a járásbíróóságokon is elrendelésre került az ujjnyomat rendszer bevezetése az igazságügyi kormányzat által.

Rendőri lapok nyilvántartásában a hazai és külföldi lapokban közzétett nyomozási és körözési adatokat kezelte a bűnügyi hivatal. 1901-től a hazai lapok a „*Rendőri Közlöny*”, a „*Törvényszéki és Rendőri Újság*”, és a „*Rendőri Lapok*” címmel jelentek meg. Hét külföldi lappal együtt így összesen tíz lap szerepelt a gyűjteményben.²⁵

Összességében megállapítható, hogy a bűnügyi nyilvántartás a nyomozás és felderítés sikerének záloga volt és az napjainkban is. Hiszen a bűnüldözés a bűncselekménnyel kapcsolatos információk megléte nélkül nem volna elképzelhető. Az adatok rendszerezése, adattárakban történő tárolása nélkül pedig az információk torzulnának, feledésbe merülnének, használatuk erősen korlátozottá válna. A nyilvántartás tulajdonképpen a nyomozati munka fejlődésével, annak igényeit kiszolgálva alakult, változott és fejlődik napjainkban is.

Jegyzetek:

¹ 1881/XXI.tc.

² 1903/VIII.tc.

³ 1916/XXXVII.tc.

⁴ 1870/XLII.tc. ; 1871/XVIII.tc.

⁵ BORBÉLY — KAPY: 239-253.p.

⁶ 1897/XXXIV.tc. 26. § ; 24 300/1908. (X. 15.) IM.r.

⁷ FINSZTER: 39-40.p.

⁸ TÖRÖK János (Temes vármegye, Zinga 1843. XII. 27. – Budapest, 1892. XI. 2.) Budapest Főváros rendőrfőkapitánya 1885. III. 11. – 1896. I. 1.-ig. Korábban Temesvár polgármestere. Kinevezését megelőzően Párizsban, Berlinben, Londonban és Bécsben tanulmányúton járt a városi rendőrségek tanulmányozása céljából. Nevéhez fűződik a Budapest-fővárosi Állami

Rendőrség újjászervezése, többek között a detektívtestület létrehozása, az őrszemélyzeti és a detektív szabályzatok kialakítása, valamint a Budapest-fővárosi Állami Rendőrség szervezetére és szolgálatára vonatkozó jogszabályok összegyűjtése és rendszerezése, melyet 1896 után évente.

BORBÉLY — KAPY: op.cit. 21-26.p. + 81-83.p.

⁹ PERÉNYI: 59-71.p.

¹⁰ ANTI: 155-157.p.

¹¹ PERÉNYI: op.cit. 59-71.p.

¹² BODA Dezső 1906. III. 3. – 1917. januárjáig Budapest-fővárosi Állami Rendőrség főkapitánya. Főkapitánysága idején 1908-ban állították fel az — az igazságügyminiszter és a belügyminiszter közös rendeletével a bűnügyi nyilvántartó hivatalt. 1908-ban létesült a Bűnügyi Múzeum, valamint 1909-ben látták el a fővárosi rendőrség személyi állományát új egyenruhával, 1908-ban első ízben főkapitányi rendelettel szabályozta a lőfegyver viselését. Működése időszakában állították fel a fővárosban a toloncgyosztályban a központi rendőri büntetőbírószéket, majd az erkölcsrendészeti rendőrbírószéket is.

BORBÉLY — KAPY: op.cit. 86-90.p.

¹³ 1897/XXXIV.tc. 26. §

¹⁴ 24 300/1908. (X. 15.) IM.r. op.cit.

¹⁵ BORBÉLY — KAPY: op.cit. 156-157. p.

¹⁶ A *Rendőri Közlöny* (1896. V. 1. – 1919) a *Belügyi Közlöny* melléklapjaként jelent meg a rendőrség működésére vonatkozó szabályozásokat tartalmazta.

¹⁷ ANTI: op.cit : 158-159.p.

¹⁸ *A rovott egyének rövid személyleírással ellátott betűsoros névjegyzéke.*

¹⁹ CZAGA — HORVÁTH — JANCsó — KOLLÁR: 268-269.p.

²⁰ ANTI: op.cit. 157-165.p.

²¹ DEBRECENI-DROPPÁN

²² Alphonse BERTILLON (Párizs, 1853. IV. 24. – Svájc, Münsterlingen 1914. II. 13.) Francia rendőrtisztviselő, aki az általa kidolgozott személyazonosítási módszernek (Bertillon-módszer) köszönhetette hírnevét.

²² ANTI: op.cit.

²³ Sir Francis GALTON (Anglia, Birmingham 1822. II. 16. – Anglia, Haslemere 1911. I. 17.) Angol polihisztorként a meteorológia, statisztika, biológia és a kriminológia tudományágakat művelte, hírnevét elsősorban az általa kidolgozott és róla elnevezett GALTON-féle ujjlenyomat azonosításnak köszönhetette.

²⁴ SZIGETVÁRI: 138-140.p.

²⁵ ANTI: op.cit.

Jegyzetekben alkalmazott rövidítések:**MONOGRÁFIÁK, KISMONOGRÁFIÁK ÉS HASONLÓ JELLEGŰ KÖTETEK**

- BORBÉLY — KAPY — BORBÉLY Zoltán – KAPY Rezső (szerk.):
(5.;8.;12.;15.;) *A 60 éves magyar rendőrség 1881-1941.*
Budapest, 1942, Halász Irodalmi és Könyv-
kiadó Vállalat. 594 p.
- CZAGA — HORVÁTH — CZAGA Viktória — HORVÁTH András —
JANCSÓ — KOLLÁR — JANCSÓ Éva — KOLLÁR Nóra: *A Fővárosi*
(19.;) *Rendőrség Története A Fővárosi Rendőrség*
Története 1914-ig. Budapest, 1995, Buda-
pesti Rendőr-főkapitányság. 578.p. HU-
ISBN 963 03 3992 7 ö.
- DEBRECENI-DROPPÁN — DEBRECENI-DROPPÁN Béla (szerk.): *Tán-*
(21.;) *toríthatatlan elvhűség, sziklaszilárd jellem,*
lovagias becsület. Teleki László gróf küz-
delmes élete és rejtélyes halála. Budapest,
2017, Magyar Nemzeti Múzeum. 343 p.
HU-ISBN 978 615 52 0978 9.
- PERÉNYI — PERÉNYI Roland: *A bűn nyomában. A bu-*
(9.;11.;) *dapesti bűnözés társadalomtörténete 1896-*
1914. Budapest, 2012, L'harmattan. 318 p.
HU-ISBN 978 963 23 6554 1. /A múlt
ösvényein./ HU-ISSN 1587-3153.

TANULMÁNYOK

- ANTI — ANTI Csaba László: A nyomozás egyik
(10.;17.;20.;22.;25.;) legfontosabb segédintézménye. A bűnügyi
nyilvántartás. In SZOMOR Sándor (szerk.):
Jubileumi Emlékalbum. A 125 éve alakult
dudapesti detektívtestület tiszteletére. Bu-
dapest, 2011, Országos Rendőr- főkapitány-
ság. 343 p. HU-ISBN 978 963 88 8331 5.
- FINSZTER — FINSZTER Géza: A bűnügyi nyilvántartás
(7.;) helyzete és fejlesztésének lehetőségei. 39-
62.p. In IRK Ferenc (szerk.): *Kriminológiai*
Tanulmányok. Budapest, 2006, Országos
Kriminológiai Intézet. 295 p. HU-ISBN —
/Kriminológiai tanulmányok, 43./ HU-ISSN
1586-4596.

SZIGETVÁRI: *A fővárosi rendőrség detektív-*
testülete detektívtestülete 1885-1918. 133-
162.p. In PARÁDI József (szerk.): *Ünnepi*
parergák Ernyes Mihály 65. születésnapja

tiszteletére. Budapest, 2016, Szemere Bertalan Magyar Rendvédelem-történeti Tudományos Társaság. 193 p. HU-ISBN 978 615 80 3091 5. /Salutem, 3/ HU-ISSN 2416-2078. A tanulmány korábbi változata 2016. október 28-án a Szemere Bertalan Magyar Rendvédelem-történeti Tudományos Társaság által szervezett rendvédelem-történeti tudományos konferencia-sorozatnak „*A katonailag szervezett fegyveres őr-testületek és a polgári fegyveres őrtestületek a XIX-XX. századi magyar állam határőrizetében*” című XXXI. konferenciáján hangzott el. A publikált tanulmány az előadás javított, bővített és átdolgozott változata.

ADATTÁRAK

A rovott egyének rövid személyleírással ellátott betűsoros névjegyzéke.
(18.;)

— *A rovott egyének rövid személyleírással ellátott betűsoros névjegyzéke.* Budapest, 1896, Atheneum. 643 p.

JOGSZABÁLYOK

1870/XLII.tc.
(4.;)

— 1870/XLII.tc. a köztörvényhatóságok rendezéséről.

1871/XVIII.tc.
(4.;)

— 1871/XVIII.tc. a községek rendezéséről.

1881/XXI.tc.
(1.;)

— 1881/XXI.tc. a Budapest-fővárosi rendőrségről.

1897/XXXIV.tc.
(13.;)

— 1897/XXXIV.tc. a bűnvádi perrendtartás életbeléptetéséről.

1903/VIII.tc.
(2.;)

— 1903/VIII.tc. a határrendőrségről.

1916/XXXVII.tc.
(3.;)

— 1916/XXXVII.tc. a Fiumei Magyar Királyi Állami Rendőrségről.

24 300/1908. (X. 15.)
IM.r.
(6.;14.;)

— 24 300/1908. (X. 15.) IM.r. az országos bűnügyi nyilvántartás tárgyában.
Magyarországi Rendeletek Tára, XLII.évf. (1908) I-II. füzet. 1755-1786.p.

